

næsten fire Timer drak man Kaffe med Hs. Højærværdighed ude i hans Have.

Faa Dage efter kunde Byens Avis meddele, at Bispen endelig havde besluttet sig til ved det forestaaende Folketingsvalg at lade sig opstille som Demokratiets Kandidat i Amtets tiende Kreds, hvortil Vejlbj og Skibberup Sogne netop hørte.

Imidlertid gik Frøken Ragnhild hjemme i Præstegaarden og ventede i Utaalmødighed paa den Dag, da hun kunde forlade den for stedse. Skønt hun følte sig for gammel til at turde vente noget af Fremtiden, brændte hun af Længsel efter at komme bort fra denne Egn, hvor hun havde forspildt sin Ungdom, og hvor der ikke fandtes én Plet, ikke ét Menneske, som hun ikke vilde skilles fra med Glæde. Selv Synet af Kapellanen havde i den sidste Tid været hende ligefrem imod, et saa bittert nedslaaende Indtryk gjorde det altid paa hende. Det var ikke alene, fordi han var bleven skødesløs med sit Ydre, fordi hans Haar og Klæder lugtede af Stald og Sved, saa hun kunde mærke det tværs over Bordet, naar han en enkelt Gang spiste i Præstegaarden. Men hun syntes, at der var foregaaet en tilsvarende Forvandling i hans Indre, at hans oprindelige Noblesse allerede var ved at gaa til Grunde under hans Bestræbelser for at